

Szólítunk, Hattyú

Nagy László emlékére

„Nincs gyógy mód a maró sebre, amelyet
alázatunkért a jövő haragja
ostoroz ránk, de ne gyalázzon senki
vért, nemzetet, korunk szent ravatalán...”

A költő ismerte a vak Megszokás
érveit, s tudta: törvény a hagyomány,
köntöséről lepörög a sár, mocsár...
De látta a kizsebelt, baromálmú
népet, és látta azt, aki félreállt,
s mint rakódik a köntösre a sár, mocsár,
a ravataira hazug, színlelt imák –
Nem lehet régi-vakon küzdeni már!

Attila sírt, Bartók szilaj könnyei
ablakokat zúztak be a bűn falán...
de Attila, az ősz... és Ady Endre
is nyújtotta kíméletlen ostorát!
Nem lehet régi-vakon küzdeni már!

S hörgött a költő és hörgött sok barát,
vért okádott a tündér s a magány
könykövei sikongva ütték el a
hazug gyász paripáit, és új csodák
hozták vissza a vasárnap gyönyörét.

De jaj, eltűntél, költő; s ki tudja
meddig pislákol a hangod mögé bújt
nemzedék gyertyavékony imája s
nem fekszik-e gyász lovaink nyakára
újból?! Műved örök, és bája is. De
lesz-e majd, ki meghallja szavad igaz
parancsát, mert gond lepi már a tájat!

Nem merül hattyúd szürke tavainkba,
messzi hegyekre szállt..., s a vágýainkat
tovább gyilkolja a koldus-mosolyú
bánat, mint nyulat morogva vad vadász.
Nyakunkon az elmúlás hóhérbárdja
s álmodni kell – bűnben – a rosszat tovább.

Emlékké satnyul törpe akaratunk,
ujjaink közül, mint barlangból patak,
kiszivárognak a távoli csodák:
fülünkbe gonosz, torz ének muzsikál –
s kell álmodni – bűnben – a rosszat tovább!

Nincs gyógy mód a maró sebre, amelyet
alázatunkért a jövő haragja
ostoroz ránk.